

Gemensamma riktlinjer från de europeiska tillsynsmyndigheterna

för att säkerställa att konsekvens, långsiktiga överväganden och gemensamma standarder för bedömningsmetoder integreras i stresstester av miljö-, samhällsansvars- och bolagsstyrningsrisker i enlighet med artikel 100.4 i direktiv 2013/36/EU och artikel 304c.3 i direktiv 2009/138/EG

1. Riktlinjer

Status för dessa gemensamma riktlinjer

1. Detta dokument innehåller gemensamma riktlinjer som utfärdats i enlighet med artiklarna 16 och 56 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG, förordning (EU) nr 1094/2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) och förordning (EU) nr 1095/2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten) – gemensamt kallade förordningarna om de europeiska tillsynsmyndigheterna eller ESA-förordningarna. I enlighet med artikel 16.3 i ESA-förordningarna ska behöriga myndigheter och finansinstitut med alla tillgängliga medel söka följa dessa riktlinjer.
2. I de gemensamma riktlinjerna beskrivs de europeiska tillsynsmyndigheternas syn på lämplig tillsynspraxis inom det europeiska systemet för finansiell tillsyn eller på hur unionslagstiftningen bör tillämpas inom ett särskilt område. De behöriga myndigheter som berörs av de gemensamma riktlinjerna bör följa dem genom att på lämpligt sätt införliva dem i sin tillsynspraxis (t.ex. genom att ändra sina rättsliga ramar eller tillsynsrutiner), även när de gemensamma riktlinjerna i första hand är riktade till finansinstitut.

Rapporteringskrav

3. I enlighet med artikel 16.3 i ESA-förordningarna måste de behöriga myndigheterna meddela respektive europeisk tillsynsmyndighet om de följer eller avser att följa dessa gemensamma riktlinjer, eller i annat fall ange skälen till att de inte följer dem, senast den 31.05.2026 (två månader efter utfärdandet av riktlinjerna). Om någon sådan anmälan inte inkommer inom denna tidsfrist kommer den europeiska tillsynsmyndigheten i fråga att anse att de behöriga myndigheterna inte följer riktlinjerna. Anmälningarna skickas till [compliance@eba.europa.eu, [LINK](#) (EIOPA) och compliance@esma.europa.eu] med hänvisningen "JC/GL/2025/78". En mall för anmälan finns på de europeiska tillsynsmyndigheternas webbplatser. Anmälningarna bör lämnas av personer med befogenhet att rapportera om hur reglerna tillämpas på sina behöriga myndigheters vägnar.
4. Anmälningarna kommer att offentliggöras på de europeiska tillsynsmyndigheternas webbplatser.

Avdelning I – Syfte, tillämpningsområde och definitioner

5. Dessa gemensamma riktlinjer syftar till att klargöra hur de behöriga myndigheterna bör gå tillväga för att på ett konsekvent sätt integrera miljö-, samhällsansvars- och bolagsstyrningsrisker (ESG-risker) i sin tillsynsverksamhet.
6. Dessa gemensamma riktlinjer riktar sig till behöriga myndigheter.

7. De behöriga myndigheterna bör tillämpa dessa gemensamma riktlinjer när de utför tillsynsrelaterade stresstester med fokus på ESG-risker, antingen som en del av det relevanta regelverket eller som en ad hoc-bedömning, och i varje enskilt fall endast om det är tillämpligt enligt den sektorsspecifika lagstiftningen.
8. Om inte annat anges har de termer som används i dessa gemensamma riktlinjer samma betydelse som i den sektorsspecifika lagstiftning som anges nedan.
9. I dessa gemensamma riktlinjer gäller dessutom följande definitioner:
 - i. "behörig myndighet" avser något av följande:
 - a) De behöriga myndigheter som anges i artikel 4.2 i) i förordning (EU) nr 1093/2010 om inrättande av Europeiska bankmyndigheten (EBA).
 - b) De behöriga myndigheter som anges i artikel 4.2 i) i förordning (EU) nr 1094/2010 om inrättande av Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten (Eiopa), dvs. de tillsynsmyndigheter som definieras i direktiv 2009/138/EG om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet.
 - ii. "sektorsspecifik lagstiftning" är ett samlande begrepp som avser
 - (a) Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU ⁽¹⁾,
 - (b) Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG ⁽²⁾.
 - (c) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 ⁽³⁾.

Avdelning II – Krav på konsekvens, långsiktiga överväganden och gemensamma standarder för bedömningsmetoder vid stresstestning av ESG-risker

Mål

10. Enligt den sektorsspecifika lagstiftningen bör de behöriga myndigheterna följa dessa gemensamma riktlinjer i enlighet med proportionalitetsprincipen ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2013/36/oj>).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) (EUT L 335, 17.12.2009, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2009/138/oj>).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2013/575/oj>).

⁽⁴⁾ Eftersom dessa riktlinjer riktar sig till behöriga myndigheter bör tillämpningen av proportionalitetsprincipen följa de proportionalitetskrav som fastställs i den sektorsspecifika lagstiftningen.

11. De behöriga myndigheterna bör beakta alla ESG-risker och deras potentiella utveckling när de utformar sin tillsynsrelaterade ram för stresstester och fortlöpande se över ESG-riskernas relevans för denna ram samtidigt som de gradvis försöker utvidga täckningen till andra ESG-faktorer. De behöriga myndigheterna bör noga definiera målen med sina ESG-stresstester, med beaktande av två huvudsakliga typer av stresstester:
- Testning av kapital- och likviditetspositionens stabilitet och de finansiella enheternas förmåga att absorbera förluster vid ekonomiska och finansiella chocker kopplade till alla väsentliga risker, inbegripet kortsiktiga ESG-risker (t.ex. med en tidshorisont på upp till fem år).
 - Testning av motståndskraften hos finansiella enheters strategi och affärsmodell gentemot en rad långsiktiga ESG-relaterade scenarier (med en tidshorisont på minst 10 år ⁽⁵⁾).

Väsentlighetsbedömning

12. De behöriga myndigheterna bör använda en riskbaserad metod som inleds med en väsentlighetsbedömning för att identifiera de risker som är mest relevanta och kan ha störst effekt samt fastställa vilka av dessa väsentliga risker som bör ingå i stresstestet.
13. Som en del av väsentlighetsbedömningen bör de behöriga myndigheterna identifiera de ESG-risker som är mest väsentliga för finansiella enheter, med beaktande av deras affärsmodell, produktportföljer, geografiska exponeringar och sektoriella verksamhet på såväl kort som lång sikt. De behöriga myndigheterna bör, över de olika tidshorisonterna, beakta både
- tillgångars och skulders exponering för omställningsrisker (t.ex. baserat på deras koldioxidavtryck) och fysiska risker (t.ex. baserat på deras geografiska läge), samt
 - de potentiella effekterna av ESG-faktorer på de traditionella finansriskkategorierna, dvs. marknadsrisk, kreditrisk, motpartsrisk, teckningsrisk samt operativ risk, anseenderisk och strategisk risk, genom identifiering av de viktigaste överföringskanalerna.
14. De behöriga myndigheterna bör överväga att använda tydliga kvalitativa och/eller kvantitativa kriterier och/eller tröskelvärden för väsentlighet och utnyttja befintliga regelverk, branschstandarder och tillsynserfarenheter. Väsentlighetsbedömningen bör ta höjd för anpassningar över tid, allt eftersom ESG-riskerna utvecklas, nya uppgifter blir tillgängliga och de finansiella enheterna finjusterar de egna riskidentifieringsprocesserna.

Gradvis utvidgning av ESG-faktorernas tillämpningsområde vid ESG-stresstester

15. De behöriga myndigheterna uppmantras att fortsätta sina ansträngningar och sin undersökande verksamhet för att gradvis utvidga täckningen till fler ESG-faktorer vid genomförandet av ESG-stresstester, inledningsvis med miljörisker som prioriterat område. I ett första skede bör de behöriga myndigheterna fokusera på klimat- och miljörisker och ta itu med både fysiska risker (t.ex. extrema väderhändelser, förlust av biologisk mångfald) och omställningsrisker (t.ex. policy- och prisändringar på marknaden) i syfte att urskilja effekter, även indirekta sådana, på de huvudsakliga riskexponeringarna.

⁽⁵⁾ I enlighet med målen i Parisavtalet (2015).

16. Denna gradvisa utökning bör åtföljas av kontinuerliga metodologiska finjusteringar, kapacitetsuppbyggnad och deltagande av berörda parter i syfte att säkerställa att finansiella enheter och behöriga myndigheter är förberedda för det utvidgade tillämpningsområdet för ESG-riskbedömningar.

Integrering av ESG-faktorer i befintliga stresstestramar

17. De behöriga myndigheterna bör sträva efter att fullt ut integrera ESG-faktorer i det övergripande ramverket för stresstester.
18. De bör se över och vid behov ompröva de typer av ESG-risker som täcks, även på grundval av hur tillgången till uppgifter och användningen av modeller utvecklas över tid.

Sammanlänkning/spridningseffekter mellan finansiella sektorer

19. Även om dessa gemensamma riktlinjer inte omfattar finanssektorövergripande stresstester bör de behöriga myndigheterna, där så är möjligt, samordna arbetet mellan olika finansiella sektorer för att säkerställa en konsekvent strategi för ESG-riskbedömning och underlätta datadelning när så är lämpligt. Bank-, försäkrings- och värdepapperstillsynsmyndigheterna bör samarbeta för att bidra till att identifiera och skapa överföringskanaler (till exempel den roll som försäkringar spelar för säkerheter för banklån), anpassa scenarioantaganden och förhindra kryphål i regelverket.
20. De behöriga myndigheterna bör i den mån det är möjligt säkerställa att hänsyn tas till sammanlänkningar och spridningseffekter mellan finansiella sektorer i samband med ESG-stresstesterna. De bör överväga hur ESG-relaterade risker kan sprida sig genom det finansiella systemet och förvärpa sårbarheter inom bank- och försäkringssektorn, tillgångsförvaltningen och andra finansiella sektorer.

Principer och metodologiska överväganden

21. När de behöriga myndigheterna fastställer principerna och gör metodologiska överväganden bör de besluta om stresstestets lämpligaste utformning och egenskaper på grundval av dess avsedda mål.

Tillämpningsområde

22. De behöriga myndigheterna bör tydligt definiera täckningen i fråga om portföljer, sektorer, geografiska områden och verksamheter för att säkerställa en balanserad och pragmatisk strategi som återspeglar mognadsgraden hos tillgängliga metoder och data.
23. För gränsöverskridande finansiella grupper bör de behöriga myndigheterna säkerställa att alla relevanta enheter ingår i bedömningen.

24. På grundval av målet och tidshorisonten bör de behöriga myndigheterna säkerställa att balansen mellan kvantitativ och kvalitativ information är tillräcklig för undersökningens syfte ⁽⁶⁾.

Tidshorisont

25. Valet av tidshorisont bör anpassas till det avsedda syftet med stresstestet:
- Vid bedömningen av den finansiella motståndskraften mot negativa men möjliga chocker bör en kortsiktig tidshorisont (t.ex. upp till 5 år) tillämpas, i linje med traditionella stresstestmetoder.
 - Vid bedömningen av motståndskraften hos de finansiella enheternas affärsmodell och affärsstrategi bör en långsiktigare tidshorisont antas (minst 10 år, beroende på affärsverksamheten och de finansiella enheternas långsiktiga åtaganden).

Scenarioutformning

26. De behöriga myndigheterna bör identifiera och välja stresstestscenarier på grundval av målen för testet. De bör överväga att använda scenarier som bygger på den senaste vetenskapliga kunskapen och som utarbetats av allmänt erkända internationella eller regionala organisationer ⁽⁷⁾. De uppmuntras också att utnyttja sektoriella och regionala utvecklingsbanor för att sörja för en lämplig uppdelning av makroekonomiska variabler hos de finansiella enheterna samtidigt som scenariernas övergripande interna enhetlighet upprätthålls.
27. När så är möjligt bör de behöriga myndigheterna beakta sammansatta risker, dvs. de ytterligare effekter som uppstår till följd av samtidiga eller på varandra följande chocker (oavsett om det rör sig om ESG-relaterade eller mer övergripande makroekonomiska chocker). Dessutom bör de, när så är relevant, sträva efter att bedöma andrahandseffekter, dvs. de indirekta och förstärkta konsekvenserna av de inledande ESG-chockerna, antingen genom att införliva dem direkt i scenarierna eller som en kompletterande analys.
28. I syfte att integrera väsentliga ESG-risker i kortsiktiga stresstester bör de behöriga myndigheterna, när så är möjligt och lämpligt, bygga vidare på den scenarioutformning som används i traditionella stresstester, anpassa den för att återspegla ESG-specifika överföringskanaler och införliva nya variabler som är relevanta för ESG-risker.
29. När de behöriga myndigheterna utför mer långsiktiga ESG-stresstester bör de beakta flera olika scenarier som omfattar det breda spektrumet av möjliga utfall och allvarlighetsgrader (t.ex. inklusive kritiska brytpunkter). Referensscenariot kan bygga på den finansiella enhetens eget centrala scenario, som kan fungera som riktmärke för att testa effekterna av alternativa, väsentligt olika utvecklingsbanor när det gäller strategins och affärsmodellens motståndskraft (t.ex. via riskjusterade lönsamhetsuppskattningar).

⁽⁶⁾ Med tanke på det antagande som krävs när det gäller fastställande av scenarier och modelleringsfrågor gäller som en allmän princip att ju längre tidshorisonten är, desto större blir beroendet av kvalitativ snarare än kvantitativ information (t.ex. förväntas ingen exakt omräkning av kapital- och solvensmåttet på lång sikt).

⁽⁷⁾ Exempel i fallet klimatrisker: Mellanstatliga panelen för klimatförändringar (IPCC), nätverket för miljöanpassning av det finansiella systemet (NGFS), Internationella energioorganet (IEA), FN:s miljöprogram (Unep), Europeiska kommissionens gemensamma forskningscentrum (JRC) eller nationella statliga eller icke-statliga organ.

30. Beroende på hur sofistikerad metoden är kan scenarierna ta sig uttryck i enkla beskrivningar eller mer detaljerade kvantitativa prognoser.
31. De behöriga myndigheterna kan besluta att tillämpa samma scenarier på alla finansiella enheter för jämförbarhet eller att anpassa scenarierna till specifika kategorier av finansiella enheter, med beaktande av deras riskprofiler och affärsmodeller.

Uppifrån-och-ned- respektive nedifrån-och-upp-metoder

32. De behöriga myndigheterna bör bedöma fördelarna med en uppifrån-och-ned-metod respektive en nedifrån-och-upp-metod och välja den som lämpar sig bäst på grundval av de specifika målen, de finansiella enheternas mognadsgrad vid ESG-stresstester och typen av exponeringar som omfattas av bedömningen, med beaktande av följande överväganden:
 - En uppifrån-och-ned-metod, där de behöriga myndigheterna centralt beräknar effekterna av stresstestscenarierna, säkerställer en viss grad av jämförbarhet mellan finansiella enheter och ger de behöriga myndigheterna större kontroll över processen och metoden, vilket minskar bördan för branschen.
 - En nedifrån-och-upp-metod, där de finansiella enheterna själva beräknar effekten av stresstestscenarierna, ger en högre detaljnivå som gör det möjligt att fånga upp idiosynkratiska faktorer som är specifika för vissa portföljer, motparter och exponeringar. Den främjar också ett större deltagande i stresstestprocessen och bidrar till att förbättra de finansiella enheternas kapacitetsuppgygnad.
33. När de behöriga myndigheterna använder en nedifrån-och-upp-strategi bör de fastställa tydliga metodologiska ramar för att säkerställa enhetlighet och lika villkor för alla finansiella enheter, inklusive proportionalitetsaspekter när det gäller förväntningarna på hur sofistikerad deras effektberäkning ska vara.
34. En hybridmetod kan övervägas för att dra nytta av fördelarna med båda metoderna. De behöriga myndigheterna kan basera sitt beslut om lämplig metod på datatillgänglighet och modelläggande, med beaktande av att särskilda portföljer eller verksamheter, t.ex. teckningsrisk, kan kräva mer detaljerade uppgifter och modellering än vad som är möjligt med en uppifrån-och-ned-metod.

Detaljnivå

35. När de behöriga myndigheterna beslutar om detaljnivån bör de göra en lämplig avvägning mellan enkelhet och precision, med beaktande av uppgifternas tillgänglighet och kvalitet samt den metodologiska mognadsgraden. Mer detaljerade data kan behövas för att t.ex. på lämpligt sätt fånga upp effekter på verksamhets- eller enhetsnivå från omställningsrisk eller regionala/lokala effekter av fysiska risker.
36. De behöriga myndigheterna bör åtminstone beakta följande granularitetsaspekter:
 - a. Portföljnivå: Differentiering efter tillgångsklass (t.ex. företagslån, hypotekslån, exponering i statspapper, aktier och innehav av företagsobligationer).
 - b. Sektornivå: Klassificering baserad på industrisektor (t.ex. industrier med höga koldioxidutsläpp, energi, fastigheter, jordbruk). För specifika sektorer kan en högre detaljnivå

utforskas (t.ex. elkraft, sektorer som påverkas av banbrytande teknik, industrier baserade på fossila bränslen). När det gäller fastigheter kan åtskillnad göras mellan exponeringar mot kommersiella fastigheter och bostadsfastigheter.

- c. Geografisk nivå: Uppdelning efter region (t.ex. Nuts 3-nivå) för att bedöma exponering för platsspecifika ESG-risker, särskilt fysiska sådana.
 - d. Motparts-nivå: Granularitet per enskild gäldenär eller grupp av gäldenärer där koncentrationsriskerna är betydande.
 - e. Riskkategori: Separat identifiering av fysiska risker (akuta och kroniska klimatrisker), omställningsrisker (politiska, tekniska och marknadsrelaterade förändringar) och andra miljö-, samhällsansvars- och bolagsstyrningsrelaterade faktorer (t.ex. förlust av biologisk mångfald, föroreningar, sociala och styrningsrelaterade risker).
37. De behöriga myndigheterna bör besluta om vilken detaljnivå som är lämplig beroende på typen av tillgång/portfölj och syftet med bedömningen. För exponeringar i statspapper kan till exempel landsnivå vara tillräckligt, medan regional nivå och upp till detaljerade geolokaliseringsdata bör övervägas för att bedöma fysisk risk i samband med intecknings- eller garantiportföljer.
38. För analysen av fonder kan de behöriga myndigheterna, när så är möjligt och förenligt med tillämpliga sektorsspecifika föreskrifter, överväga att använda en genomlysningssmetod när det gäller innehav av fonder.

Balansräkningsrelaterade antaganden

39. Vid ESG-stresstester bör behöriga myndigheter börja med att använda en statisk balansräkningsmetod på samma sätt som det vanligen görs vid traditionella stresstester. De kan dock ta hänsyn till de strukturella effekterna av de finansiella enheternas övergångsplan när så är möjligt och tillämpligt, beroende på tidshorisonten.
40. För stresstester som tillämpar medellånga till långa tidshorisonter kan en dynamisk balansräkning (med eller utan begränsningar) tillämpas för att säkerställa ett mer realistiskt scenario, med potentiellt fokus på de viktigaste balansräkningsposterna som återspeglar förändringar i portföljsammansättningen (föränderliga exponeringar, omfördelningar av tillgångar och riskreducerande åtgärder som svar på ESG-relaterade chocker).
41. Med tanke på den osäkerhet som är förenad med omställningsvägar, policyutveckling och marknadsreaktioner bör de behöriga myndigheterna överväga att kräva att de finansiella enheterna motiverar sina planerade åtgärder i syfte att säkerställa att balansräkningsjusteringar – t.ex. portföljomfördelning, förändringar i utlånings- eller garantipolicyer eller förändringar i finansieringsstrukturer – är realistiska och förenliga med deras offentliggjorda omställningsstrategier.
42. Alla förvaltningsåtgärder som erkänns av finansiella enheter bör bedömas på grundval av deras genomförbarhet, tidsaspekter och potentiella oavsiktliga konsekvenser, samtidigt som alltför stor tillit till optimistiska antaganden bör undvikas. De behöriga myndigheterna bör säkerställa att en dynamisk balansräkningsmetod med begränsningar bidrar till en mer verklighetsnära och framåtblickande ESG-stresstestning. Detta bör åstadkommas genom införlivande av trovärdiga

planer och åtgärder på ledningsnivå, samtidigt som minimiskyddet mot alltför stor flexibilitet i antaganden bibehålls och jämförbarheten i stresstestresultaten förbättras.

Urval av finansiella enheter

43. De behöriga myndigheterna bör fastställa ett lämpligt urval av finansiella enheter som ska ingå i ESG-stresstesterna och/eller ESG-scenarieanalyserna, och säkerställa tillräcklig sektors- eller marknadstäckning med beaktande av de fastställda målen och, när det gäller tematiska bedömningar, bedömningens inriktning. Utformningen av stresstestet bör vid behov anpassas för att återspegla särdragen hos olika kategorier av finansiella enheter.
44. De behöriga myndigheterna bör också överväga att genomföra riktade åtgärder avseende särskilda undergrupper av enheter för att hantera särskilda sårbarheter eller föränderliga trender i fråga om ESG-risker.

Proportionalitet

45. De behöriga myndigheterna bör tillämpa proportionalitetsprinciper och tillåta metodförenklingar i förhållande till de finansiella enheternas verksamheters storlek, art och komplexitet samt riskernas väsentlighet. Proportionalitetsprincipen bör utvidgas till att omfatta rapporteringskrav, scenarioutformning och modelleringsförväntningar, för att säkerställa en lämplig balans mellan analytisk robusthet och praktisk genomförbarhet.
46. Med tanke på att modelleringen av ESG-stresstester och datatillgängligheten befinner sig i ett tidigt skede kan de behöriga myndigheterna överväga att begränsa analysens omfattning och säkerställa en lämplig balans mellan kostnad och nytta för både de behöriga myndigheterna och de finansiella enheterna.

Modellbegränsningar

47. De behöriga myndigheterna bör vara medvetna om att alla modeller har inneboende begränsningar, och detta gäller särskilt framväxande ESG-modeller. När det gäller stresstester enligt nedifrån-och-upp-metoden bör de, för att mildra dessa begränsningar och öka ESG-stresstesternas och resiliensanalysernas robusthet och trovärdighet, använda kompletterande analyser för att korsvalidera resultaten och säkerställa deras rimlighet, använda benchmarkingtekniker och korsvalidera resultaten med alternativa metoder.

Organisation och styrning

Tilldelning av resurser

48. De behöriga myndigheterna bör se till att tillräckliga och adekvata mänskliga och materiella resurser anslås till processen. Detta innebär löpande eller tillfällig medverkan av personal med expertkunskap inom stresstestmetoder, finansiell tillsyn och riskbedömning på området miljö, samhällsansvar och bolagsstyrning.

49. De behöriga myndigheterna bör ha kapacitet för hantering och insamling av data som stöder tillgången till högkvalitativ ESG-information. De bör också utveckla och underhålla it-infrastruktur som möjliggör effektiv datainsamling, fastställande av lämpliga scenarier och resultatanalys.

Tidsplan för stresstestet

50. De behöriga myndigheterna bör fastställa lämpliga tidsplaner för sina ESG-stresstester och scenarieanalyser. Vid fastställandet av dessa tidsfrister bör de väga behovet av fullständighet och noggrannhet mot kraven i beslutsprocessen. De finansiella enheterna bör få tillräckligt med tid på sig för att sammanställa relevant information och genomföra sina bedömningar, samtidigt som de behöriga myndigheterna måste ges förutsättningar att hinna göra en heltäckande granskning och säkerställa korrekt rapportering.
51. Processen bör vara strukturerad för att underlätta effektiv analys, konsekvent kommunikation av resultat och integrering i den bredare tillsynsramen.

Insamling av uppgifter

52. Vid stresstester enligt uppifrån-och-ned-metoden bör de behöriga myndigheterna i möjligaste mån förlita sig på lagstadgad rapportering samt dra nytta av befintliga rapporteringsramar och externa resurser i tillämpliga fall. De kan också dra slutsatsen att särskilda uppgifter måste samlas in som en nödvändig kompletterande informationskälla. Den insamlade informationen bör begränsas till den som används för analyserna och valideringen.
53. Om det finns dataluckor bör de behöriga myndigheterna fokusera på rimliga proxyvariabler, uppskattningar och expertutlåtanden, samtidigt som de finansiella enheterna uppmuntras att förbättra den interna datakapaciteten över tid.

Kvalitetssäkringsprocess

54. En noggrann kvalitetssäkringsprocess bör genomföras för att kontrollera att stresstestresultaten är korrekta, konsekventa och tillförlitliga. De behöriga myndigheterna bör inrätta granskningsmekanismer (t.ex. benchmarking eller inbördes utvärderingar) för att bedöma datakvalitet, metodrobusthet och, i förekommande fall, scenariernas lämplighet. Vid behov bör expertutlåtanden komplettera kvantitativa resultat för att mildra begränsningar i modellerna.

Effektiv dialog med finansiella enheter

55. De behöriga myndigheterna bör föra en effektiv och strukturerad dialog med de finansiella enheterna under hela stresstestprocessen. Detta innebär att ge tydlig vägledning om förväntningar, underlätta engagemang i viktiga skeden och säkerställa att finansiella enheter har möjlighet att klargöra metodaspekter. En löpande interaktion borgar för ökad tillförlitlighet i stresstestet och förbättrar de finansiella enheternas förmåga att införliva ESG-relaterade risker i sina egna riskhanteringsramar.

Gränsöverskridande och systemövergripande samordning

56. I den mån det är relevant och möjligt bör de behöriga myndigheterna samordna mellan jurisdiktioner för att möjliggöra en harmoniserad strategi för ESG-stresstester för gränsöverskridande finansiella grupper. Detta innebär samarbete med andra tillsynsmyndigheter för att anpassa metoder, utbyta bästa praxis och undvika splittrad lagstiftning.
57. När så är relevant bör även systemomfattande samordning eftersträvas, för att säkerställa att ESG-stresstesterna tar hänsyn till mer övergripande risker för den finansiella stabiliteten och potentiella spridningseffekter mellan sektorer.

Integrering i tillsynsprocessen

58. Resultaten av ESG-stresstesterna bör i möjligaste mån integreras i den bredare tillsynsprocessen. Allt eftersom metodologiska aspekter och tillgången till uppgifter förbättras bör de behöriga myndigheterna börja använda resultaten som underlag för riskbedömningar, översyner av kapitaltäckningen och/eller strategiska diskussioner med finansiella enheter.
59. Om ESG-risker anses utgöra väsentliga hot mot den finansiella stabiliteten bör resultaten även ligga till grund för tillsynsuppföljningsåtgärder och politiska rekommendationer.

Offentliggörande av information

60. Offentliggörandet av resultaten måste ske enligt relevant sektorsspecifik lagstiftning och tillsynspraxis. När de behöriga myndigheterna väljer att offentliggöra resultat bör de överväga om det är bäst att offentliggöra resultaten enskilt eller i aggregerad form. Offentliggörandenivån bör fastställas på grundval av metodens tillförlitlighet och uppgifternas kvalitet. De behöriga myndigheterna bör beakta att transparens förbättrar marknadsdisciplinen, intressenternas förtroende och ansvarsskyldigheten. De bör också säkerställa att informationen inte kan misstolkas och att den inte leder till oavsiktliga snedvridningar på marknaden. Graden av offentliggörande kan ökas i takt med att resultaten blir mer robusta.

Regelbunden översyn och utveckling av ESG-stresstester

61. Med tanke på ESG-riskernas och stresstestmetodernas föränderliga karaktär bör de behöriga myndigheterna regelbundet se över och finjustera sina ramar för stresstester. De lärdomar som dragits under tidigare stresstester bör införlivas i åtföljande stresstester, och uppdateringarna bör spegla ny bästa praxis, nya lagstadgade krav och landvinningar i fråga om ESG-data och modelleringsteknik.

Avdelning III – Genomförande

62. Dessa gemensamma riktlinjer träder i kraft den 1 januari 2027.